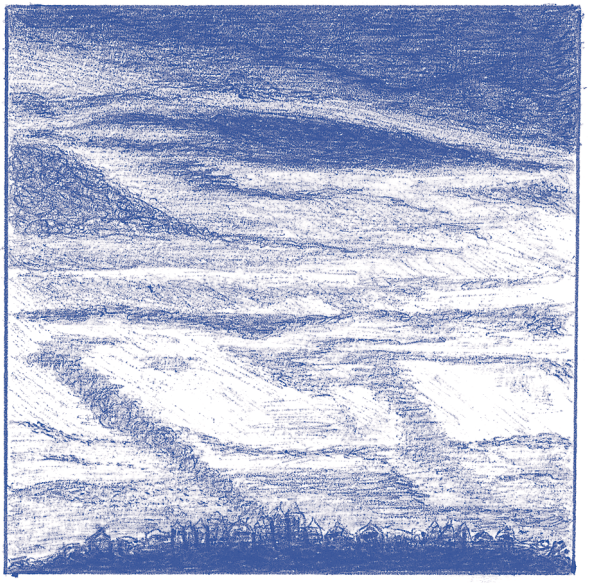
Anne-Lore Cassier

wolkenhoofd

Lannoo

1

Cirrus (sluierwolken) zijn dunne, hoge wolken met een zijdeachtig uiterlijk. Ze zijn meestal wit en sierlijk en komen op grote hoogte voor, boven 6 km. Ze zijn vaak een voorbode van een weersverandering.

Ik wou dat ik kon zeggen dat het een prachtige dag is. En dat mama daarmee te maken heeft. Maar dat is het niet. Het is, in veel opzichten, een grauwe dag.

Grijs. Blauw. Zwart. Dat zijn de kleuren die domineren. Ze sluieren voor mijn ogen.

Af en toe duizelt mijn verstand. Sommige momenten zijn helder, andere troebel.

'Doe jij je jeans aan?' vraagt tante Alys. 'En sneakers!?'

Mijn hersenen slaan op hol. Wat kan mij het schelen. Ik ga als mezelf. Gelukkig is Frie er. Ook in jeans en op sneakers. Ze rolt met haar ogen zoals alleen zij dat kan.

Ik zit op de eerste rij. De ereplaats. Naast me zit Eppo en naast hem papa. Achter ons zitten familie, vrienden, kennissen. Hun ondraaglijke stilte hijgt in mijn nek.

Om de beurt komt er iemand naar voren. Ze spreken grote woorden, die langs me heen glijden. Toch komen ze binnen.

Ik wil ook iets zeggen. Iets wat iets betekent. Iets wat mama eer aandoet. Maar mijn woorden zitten vast. Een zwijgende rol voor mij vandaag. Geen hoofdrol. Geen applaus.

Daar staan we dan. Met z'n drieën op een rij. Papa, Eppo en ik. Van groot naar klein. Een voor een lopen de mensen langs. Ik zet mijn plastic glimlach op en schud handjes.

'De tijd heelt alle wonden', zegt iemand. Ondertussen stik ik in de boezem van tante Huppeldepup. Even later versmacht ik in een knuffel en zegt iemand de woorden: 'Mooie ster aan de hemel.'

Radiostilte in mijn hoofd. In mijn hart.

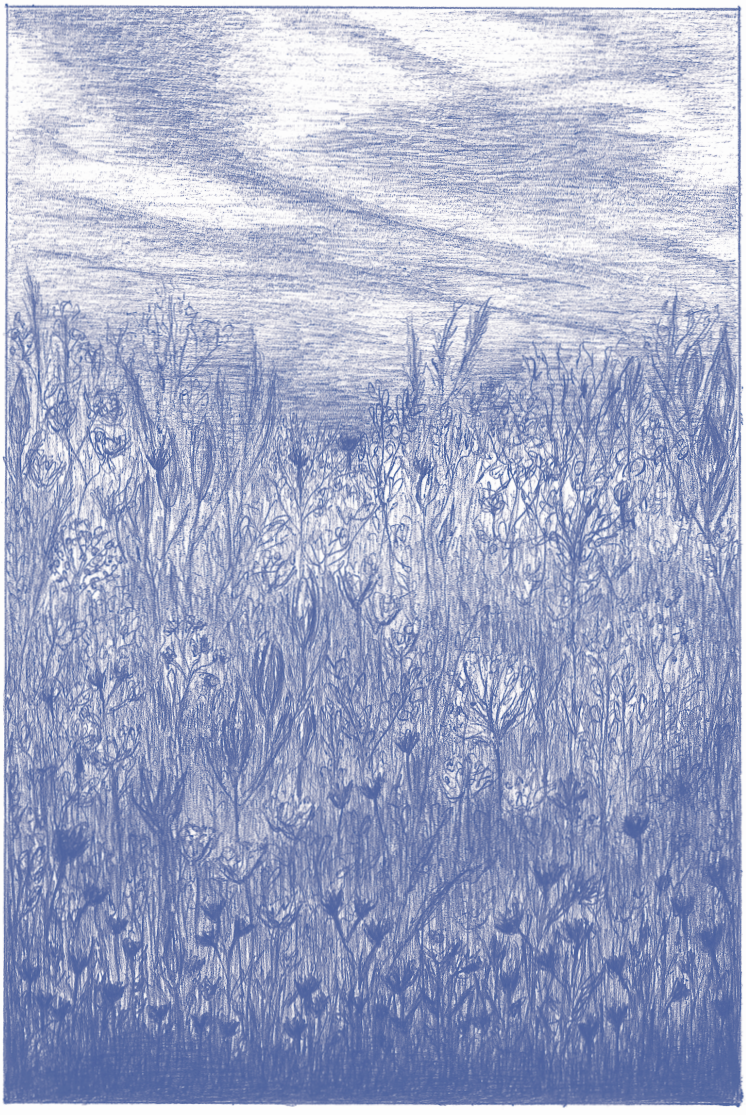
En dan gebeurt het onvermijdelijke. Wat ik niet wil. Elk besef van tijd raak ik kwijt. Mama wordt as. En terwijl zij uitgestrooid wordt over de weide, verdrink ik in de massa.

Ik zoek houvast. Een bodem. Grond onder mijn voeten.

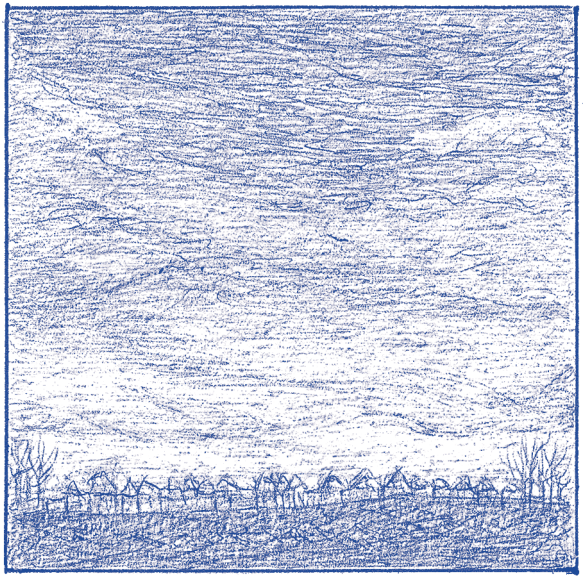
Maar er is niets.

Vanaf vandaag ben je verleden tijd, mama. Weg ben je. Op de laatste zomerdag vertrek je naar de wolken. Ik schrijf je in woorden in mijn kersvers wolkendagboek. Ik teken je als de prent die je in mijn geheugen achterliet. Ik hou je dicht bij me, zodat je niet alleen een foto in mijn 'cloud' bent of vervaagt tot een verre herinnering.

Versnipperd over de bloemenweide lig je onder een reusachtig wolkenveld.

2

Stratus (mistwolken) is een lage, egale wolkensoort. Meestal komt deze voor onder de 2 km. Deze wolken bestaan vooral uit waterdruppels en zorgen vaak voor grauw, grijs en somber weer met mist of motregen. Ze zien eruit als een dikke deken die de hele lucht bedekt.

De laatste zomerdag ligt nu een paar weken achter me. De herfst is intussen stevig ingezet. Winderige dagen domineren. Donkergrijze wolken schuiven, in een snel tempo, voor de zon. Ze worden aangedreven door een krachtige wind. Ook wel stratocumulus genoemd. Ze zijn met veel en hangen laag boven de grond. Het heeft iets indrukwekkends en tegelijkertijd beklemmends.

In mijn dagen zit minder vaart. Ze worden door niets of niemand aangedreven. Het grootste deel van mijn tijd zit ik in mijn kamer aan mijn bureau. De gordijnen laat ik open. Dag en nacht. Ik kijk naar de lucht en ik wacht. Er gebeurt niets. Toch is alles anders. De wolken lijken groot, reusachtig zelfs, maar hol en leeg vanbinnen. Zo klinkt ons huis ook. Als ik zou schreeuwen, zou de echo dagenlang terugschreeuwen. Maar ik heb de moed en vooral de durf niet om mijn longen uit te putten. Bovendien wil ik papa en Eppo niet van streek maken. Zij hebben hun eigen echo's.

Dus zit ik liever hier, in mijn eentje. Te wachten en te kijken hoe de dagen veranderen in de nachten en omgekeerd. Alles gaat traag en alles is saai. Vooral school, want daar sleep ik me, wanneer ik niet tussen de vier muren van mijn kamer zit, ook naartoe.

Frie wacht me op bij de fietsenstalling, vlak naast de schoolpoort. Dat doet ze elke ochtend, tenminste, als ik niet te laat kom.

Frie is mijn beste vriendin. Zij is exact één dag voor mij geboren. We doen alles samen. Of bijna alles. We zijn even groot. We zijn fijngebouwd en hebben allebei schoenmaat 38. Alleen heeft zij blond haar en blauwe ogen. En ik heb bruin haar en bruine ogen. Ik heb sproeten en zij niet. Zij heeft lang haar en ik wil lang haar. Zodra ze me ziet, begint ze te babbelen. Non-stop. Hoewel we elkaar gisteren nog zagen.

Samen slenteren we de trap op. De gang kraakt. Geluiden van buiten sluipen door de dunne ramen naar binnen. Toeterende auto's. Sirenes. De klokkentoren. Het geruis van de snelweg.

'Vandaag beginnen we met vraagstukken', zegt mevrouw Brouwers. 'Met o-u. Niet met a-u', snauwde ze in onze eerste les. 'Pagina 39.'

Iedereen doet gewillig wat 'Miss Foor' beveelt. Dat is haar bijnaam, die al jaren meegaat. Mevrouw Brouwers is best lang en smal. Ze heeft kort, gitzwart haar, een scherpe neus en dunne lippen. Ze houdt van opzichtige juwelen. Grote blingbling oorbellen en/of ketting. Vandaar haar bijnaam.

Ik lees de eerste zin: 'Vandaag stuurt mama je naar de winkel...' Mijn adem stokt. Mijn hart gaat als een wilde tekeer. Mijn hoofd haakt af. Ik kijk naar buiten. Ik doe wat ik altijd doe op zulke momenten. Ik vlucht weg in de wolken. De eerste de beste die voorbijdrijft, neem ik zonder te aarzelen. Hoog in de lucht. Ik nestel me in een welving, maak me klein en onzicht-

baar en laat me meevoeren. Ik zweef. Hier tikt de klok niet. Hier is geen verleden of toekomst.

'Noï?' Mevrouw Brouwers tikt zacht op mijn schouder.

Ik schrik.

'Kun je je focus bij de les houden?' fluistert ze.

Ik kijk naar mijn boek. Een druppel dringt in het papier en verspreidt zich langzaam. Snel veeg ik mijn wang droog.

de wind zingt zachtjes een afscheidslied
onuitgesproken woorden dwarrelen
op het ritme van de muziek
bergen worden niet meer verzet
rivieren stromen niet meer opwaarts
bloemen bedekken je rouwbed
ik sta stil
hier ween ik jou

'Don't leave me this way... ayeayeayeah...' krijste mama luidkeels mee met radio Nostalgie. Zij draaien nummers uit de jaren tachtig. Haar lievelingsmuziek. Ondertussen toverde ze de keuken om in een Italiaanse pizzeria.

'Ik ben mama Mia en maak de beste pizza van het land', zei ze met een Italiaans accent. Ping deed het belletje van de oven. 'Eén pizza hawaï, voor mijn kleine, grote meid, per favore.'

Papa roffelde met zijn vingers op tafel van ongeduld.

Broer plantte zijn mes, rechts, en zijn vork, links, rechtop naast zijn bord. De zin droop uit zijn mond. Ping.

'Eén pizza pikant voor meneer. Eentje met salami voor de jongeheer. Smakelijk.' Ondertussen wiegde ze met haar heupen op de muziek.

Met kleine hapjes werkte ik mijn pizza naar binnen. Eppo peuzelde de salami eraf. Ping.

'En één quattro stagioni voor mezelf.'

'Zal ik diepvriespizza's halen bij meneer O?' vraag ik terwijl papa zich omdraait op de bank.

Meneer O heeft een nachtwinkel. Hij woont onder ons. Of wij wonen boven hem. Het is maar hoe je het bekijkt.

Meneer O voelt de bui al hangen en holt naar achteren.

Mijn wangen blozen. Ondertussen pak ik een pizza pikant en eentje met salami uit de diepvrieskast.

'Hier, hawaï', zegt meneer O wanneer hij terugkomt.

Ping.

'Ep, pizza is klaar', roep ik. Ep is de afkorting van Eppo, het betekent 'sterke beer'. Daarom hebben papa en mama die naam gekozen. Maar echt sterk vind ik hem niet. Bij het armworstelen win ik altijd. Dat komt omdat ik met mijn hoofd wil winnen. En dan lukt het ook.

Papa's pizza breng ik naar het salontafeltje. 'Papa', zeg ik, terwijl ik hem wakker schud. Even kijkt hij op en dan laat hij zijn hoofd weer hangen.

Tegelijkertijd schreeuwt Ep: 'Breng maar naar mijn kamer.'

Ik voel het bloed door mijn aderen stromen. Stoom komt uit mijn oren. Ik pak zijn bord en storm ermee naar Eppo's kamer.

'Ik ben verdomme je meid niet.' Maar hij kijkt niet eens op.

'Zet maar ergens neer', zegt hij, aan zijn scherm geplakt, met een koptelefoon op zijn hoofd.

Mijn huid kleurt bloedrood. Dan maar geen pizza. Snel draai ik me om en ik struikel over een schoen. De pizza vliegt in het rond en ik beland op mijn buik.

Langzaam kom ik overeind. Ep zit nog steeds *in the game*. Overal liggen kleren, etensresten, vuile borden en glazen, boeken en papieren. Het is één stinkende mesthoop. Ergens middenin zit mijn broer.

Ik wil iets zeggen, maar slik mijn woorden in. Mijn woede ebt weg. Ik raap de pizza op, leg hem op het bord en zet het bord op zijn bed. Ik neem een paar vuile glazen en borden mee naar de keuken en zet ze in de afwasbak.

Ik kijk naar buiten door het raam. Donker. Ik kijk de woonkamer in. Geen beweging op de bank. Papa's pizza onaangeroerd.

Eppo en ik zaten tegenover mama en papa. Vol verwachting. Mama's hoofd lag op papa's schouder. Met zijn arm beschermde hij haar. Zo verstrengeld in elkaar zaten ze op de bank. Papa's blik was in zichzelf gekeerd en mama staarde naar buiten.

Papa wilde praten, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Mama nam het over. Ze keek ons nu recht in de ogen. Liefdevol. Haar stem kraakte: 'We kunnen niks meer voor je doen. Je bent uitbehandeld. Het is nu een kwestie van mooie herinneringen maken. Dat is wat de dokter gezegd heeft.'

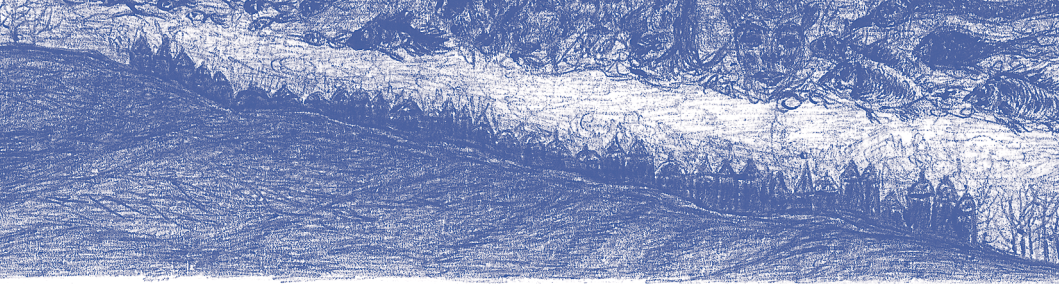
Alle hoop vloeide uit de kamer weg. Behalve bij mama. Een zonnestraal verlichtte haar gezicht. Ze zag er kalm uit. En mooi. De lijntjes rondom haar ogen en mond leken zachter. Haar ogen blonken en bleven ons aankijken.

Mijn hart bonkte in mijn keel. 'Nu moet ik huilen', ging er door me heen. Maar er kwamen geen tranen. Bevroren bleef ik zitten.

Papa's ogen waren hol. Hij was niet hier.

Mijn broer trok lijkbleek weg. Hij verstopte zijn hoofd in zijn hoodie. Hij waggelde overeind, terwijl zijn armen naast hem slungelden. Vervolgens strompelde hij de kamer uit.

Ik wilde iets doen. Hem achternalopen. Mama omhelzen. Papa troosten. Maar ik zat op slot. Gevangen als Rapunzel in een hoge toren.

Ik draaide mijn hoofd naar het raam. Naar de wolken. Ze schoven voorbij van links naar rechts. Ik zag een verkreukeld gezicht in de rondingen van een wolk. Binnen enkele seconden vervormde het en spatte het uiteen. Een andere wolk dreef voorbij. Daarin zag ik een haakneus. Duistere ogen lagen er diep achter. Langzaam rekte het gelaat uit.

Gezichten herkennen in het wolkenveld. Het spel dat mama en ik zo vaak speelden. Het was er de ideale dag voor.

'Weet je wat ik altijd al eens wilde doen?' zei mama, terwijl ze naar buiten tuurde. 'Een ballonvaart.'

En dat was wat we deden.

Het is zaterdagmiddag en ik heb niks te doen.

'Pap, ik ga naar het plein', zeg ik terwijl ik mijn jas aantrek en mijn sjaal omdoe. Ik wacht op een antwoord. Niks. 'Met Frie', voeg ik eraan toe.

Ik trek de deur achter me dicht. Frie en ik stormen samen naar beneden.

'Zullen we iets kopen, bij meneer O?' vraag ik.

'Goed idee!'

‘Ah de twinkelmeisjes, zin in iets lekkers?’ zegt meneer O opgewekt.

‘Je kent ons, hè’, zegt Frie. Ik sta er verlegen bij.

‘Gaan jullie naar het plein?’ vraagt hij.

Ik knik en Frie antwoordt: ‘Als je het al weet, meneer O, waarom vraag je het dan?’

Meneer O stottert tussen het lachen door: ‘Jij hebt overal een antwoord op.’

Ondertussen staren we naar het rek met snoep. Na lang zoeken en twijfelen kiezen we weer voor bubbelgum met aardbeiensmaak. Heerlijk zoet en plakkerig, waar je van die grote bellen mee kunt blazen. Tenminste, dat proberen we. Ik ben er goed in geworden, Frie niet.

‘Uitstekende keuze, meisjes’, zegt meneer O.

Frie legt het geld op de toonbank.

‘Bedankt. En wees voorzichtig, op het plein, hè, met jongens en zo...’

‘Ik denk eerder dat zij voor ons moeten uitkijken’, zegt Frie, terwijl we de winkel uit wandelen. Ik stoot haar aan met mijn elleboog. ‘Frie!’ zeg ik.

‘Dat denk ik ook’, schatert meneer O.

Klingeling.

We horen hem lachen tot buiten.

‘Ik hoop dat zij er ook zijn’, zegt Frie, en ze maakt een sprongetje.

‘Wie?’ vraag ik, terwijl ik maar al te goed weet wie ze bedoelt.

Met grote ogen kijkt ze me aan. ‘De jongens natuurlijk’, zegt ze beledigd en met veel armgebaren.

Ik moet om haar lachen. Ze is een open boek. En daarom vind ik haar leuk. Je kunt altijd van haar gezicht aflezen wat ze denkt of voelt. Ze gooit er alles meteen uit en staat graag in de belangstelling. Een echte dramaqueen. In tegenstelling tot mij. Ik ben eerder stil en verlegen.

Terwijl we de hoek om gaan, nemen de kriebels in mijn buik toe. Zou hij er ook zijn? Het plein ligt nu vlak voor ons. Je kunt er voetballen, basketten, er staan speeltuigen voor de kleintjes en er zijn ook cafés en restaurants.

Pijlsnel schieten mijn ogen alle kanten op. Ik hou mijn adem in. Even staat alles stil. De wijzers van de klokkentoren stoppen met tikken, vallende bladeren hangen stokstijf in de lucht en de mensen lijken bevroren. Hij is er: Floris.

Ongeveer een halfjaar geleden zag ik hem voor de eerste keer. Hier op het plein. Hij viel me meteen op. Hoe kan het ook anders. Hij is echt knap. Vooral zijn ogen vallen op. Ze stralen iets zachts uit. Al vanaf die eerste keer kruisten onze blikken. Toen al was ik verkocht.

Hij voetbalt met een paar andere jongens. Alex is er ook, de jongen die Frie leuk vindt.

Zonder hen aan te kijken wandelen we voorbij. Sportief zijn Frie en ik niet, dus hangen we wat rond.

Frie knijpt in mijn arm. Onopvallend. Ze voelt en denkt hetzelfde, dat weet ik gewoon. We zijn *bluetooth connected*. Altijd en overal. We praten over niks en af en toe giechelen we wat. Net hard genoeg om de aandacht van de jongens te trekken.

Misschien heb je zelf iemand verloren of maak je je zorgen om iemand. Hieronder vind je enkele organisaties waar je terechtkunt voor een luisterend oor, een gesprek of contact met andere jongeren die hetzelfde meemaken.

België

– Missing You – www.missingyou.be
– Awel – www.awel.be | 102

Nederland

– Stichting Achter de Regenboog – www.achterderegenboog.nl | 085 047 15 71
– De Kindertelefoon – www.dekindertelefoon.nl | 0800 0432

Soms draag je een donkere wolk een tijdje met je mee.
Je hoeft hem niet alleen te dragen.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Tekst en illustraties: Anne-Lore Cassier
Vormgeving: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)

ISBN 978 90 599 6900 1
D/2026/45/467 – NUR 284, 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.